

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

1

לפני כבוד השופט אחסאן חלבי

ילנה קיריצ'ק

המבקשת

באמצעות עו"ד דנה יפה מהמרכז לחינוך משפטי קליני,
הפקולטה למשפטים - האוניברסיטה העברית

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

באמצעות עו"ד צבי שרייר ועו"ד רינה בלצ'ינסקי, שלוחת
תביעות חיפה

2

החלטה

3

4

רקע

1. ביום 23.1.2017 הסתיים ההליך שנפתח בעניינה של המבקשת במסגרת תיק זה, לאחר
הודאתה בעובדות כתב האישום, באי-הרשעה ובהטלת עונש של שירות לתועלת הציבור.

7

2. בכתב האישום יוחסו למבקשת עבירות של גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב, בהתאם
לסעיפים 16 ו-17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986, אשר עמד בתוקפו באותה עת.

10

על פי עובדות כתב האישום, המבקשת עבדה בתקופה הרלוונטית בבית האבות "פסגת
אחוזה" כאחות במחלקה הסיעודית. ביום 16.6.2013, בבית האבות, גנבה המבקשת כרטיס
חיוב ששייך לאחת הדיירות, בכוונה לעשות בו שימוש. בתקופה של שבועיים לאחר נטילת
כרטיס החיוב, השתמשה המבקשת בכרטיס, בכך שמשכה סכום כולל של 10,031 ₪ ובכך
שביצעה עסקה בסניף של "מגה ספורט" בסך של 202.40 ₪. קודם לכן, ובמהלך חודש ינואר
2013, גנבה המבקשת מדיירת נוספת המחאה "פתוחה", וזו נמצאה במהלך חיפוש שנערך
בביתה.

18

3. כעולה מהתיק, הצדדים הגיעו לכלל הסדר שלפיו הנאשמת תודה בעובדות כתב האישום,
אולם לא תורשע בו, ועניינה יופנה לשירות המבחן לשם גיבוש תכנית שירות לתועלת הציבור.
שירות המבחן המליץ בתסקיר מטעמו על סיום ההליך בעניינה של המבקשת ללא הרשעה,
ובית המשפט אימץ את ההסכמות שבין הצדדים, כאמור.

22

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

הבקשה

4. בחלוף כשמונה שנים מהמועד בו הסתיים ההליך בעניינה של המבקשת, הוגשה בקשה מטעמה לאיסור פרסום שמה. זו הבקשה שלפניי כעת.

5. הטעם המרכזי שצוין במסגרת הבקשה לאיסור הפרסום תואר בבקשה במילים הבאות: "... המבקשת הינה אם חד הורית לשני ילדיה, מתקשה למצוא עבודה בתחום עיסוקה ולהתפרנס בכבוד ממועד מתן פסק הדין. זאת שכן תוצאותיו ממשיכות לרדוף אותה, מאחר שלמרות שלא הורשעה במסגרת ההליך, איתור פסק הדין באינטרנט נעשה בקלות, על ידי חיפוש שם המבקשת במנועי החיפוש של 'גוגל'..."

הוטעם כי הפרסומים מקשים על המבקשת לנהל אורח חיים תקין ופוגעים באופן קשה בזכותה לפרטיות וכן ביכולתה להשתלב מחדש בחברה. לטענת המבקשת, נוצר מצב אבסורדי בו נקבע מחד כי המבקשת לא תורשע בדין, על מנת שלא תוכתם בהרשעה, אך מאידך היא מתקשה להמשיך בחייה בצל הפרסומים.

6. הסעד לו עתרה המבקשת הוא לאסור את פרסום שמה, ולחילופין להורות "על איסור המיפתוח של שם המבקשת למסמכים הנוגעים להליך זה באתרים שמפרסמים באופן שיטתי החלטות שיפוטיות שניתן לאתר באמצעות חיפוש שמו של אדם".

7. המבקשת ציינה כי ברקע המעשה שעמד בבסיס כתב האישום מצב כלכלי קשה מאוד. לאחר הגשת כתב האישום, היא בחרה ליטול אחריות ובית המשפט אימץ את ההסכמה שלפיה לא תורשע בדין ובכך "שם בית המשפט את האינטרס השיקומי בראש מעייניו, וסבר כי הרשעתה וה[כ]תמת שמה עשויים למנוע ממנה את האפשרות לשיקום". כן נאמר כי בעקבות ההליך בתיק זה, הורשעה המבקשת בהליך משמעותי והוטל עליה עונש של התליית רישיון למשך ארבעה חודשים. נטען כי מדובר באירוע חד-פעמי בחייה של המבקשת וכי עובר לאותו אירוע ולאחריה, לא הסתבכה בשום מעשה עבירה.

8. לפי המבקשת, והגם שחלף זמן רב ממתן פסק הדין, "בתקופה האחרונה" התפרסם ההליך, לרבות שמה, באתרים במרשתת (כגון "תולעת המשפט" ו-"תקדין") באופן שמאפשר איתור על ידי חיפוש שמה. המבקשת גם צירפה לבקשתה את תוצרי החיפוש באתרים הנטענים. נאמר כי "ניתן להניח" שהפרסום מקשה מאוד על המבקשת למצוא עבודה ולשפר את מצבה הכלכלי. בעניין זה, צוינו גם הקשיים הכלכליים עמם מתמודדת המתלוננת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

9. המבקשת התייחסה למסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לבקשתה, והפנתה לסמכות בית המשפט להורות על איסור הפרסום לשם הגנה על פרטיותו של בעל דין. המבקשת לא התכחשה לברירת המחדל שלפיה שמות בעלי הדין ופרטים מזהים נוספים מתפרסמים, כביטוי למימוש העיקרון החוקתי של פומביות הדיון, אולם נאמר כי הנגישות הרבה של הציבור ויכולת האיתור הפשוטה במרשתת "מגדילה משמעותית את עוצמת הפגיעה" שנגרמת למבקשת. על כן, מה שהיה נהוג לפני עשרות שנים, אינו מתאים למציאות הדיגיטלית של ימינו אנו, ולכן גם נקודת האיזון אמורה להשתנות. זאת, מתוקף המצב שתואר כאבסורד ואשר לפיו בזמן שהעיקרון שנקבע בהוראות החוק (הן חוק המידע הפלילי ותקנת השבים, התשע"ט 2019 (להלן: "חוק המידע הפלילי")) והן זה שבא תחתיו- חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק המרשם הפלילי")), מצמצם את הנגישות לעבר הפלילי של אדם, הפרסום במרשתת מעקר את האיזון שנקבע מכל תוכן.

10. כטעון משני, נטען כי המנגנון הקיים פוגע גם בערך השוויון מפני שקיימת אפשרות לאדם "להגן" על שמו הטוב תמורת עלות כספית, וזאת באמצעות חברות פרטיות שיכולות ליצור מניפולציות על מנועי החיפוש, ומשכך תהיה בהכרח פגיעת יתר באוכלוסיות מוחלשות.

11. נוסף על כל האמור, הודגש שוב כי ההליך בעניינה של המבקשת הסתיים ללא תיוג של הרשעה, כפי שמאפשר החוק, וזאת על מנת לתרום לשיקומה ולתרום להשתלבותה חזרה בחברה. ברם, המשך הפרסום פוגע בתכלית שבית המשפט שם לנגד עיניו ומרוקן אותה מתוכן, לא כל שכן כאשר הפרסום כולל מידע חלקי ומטעה.

12. לסיכום, נטען על ידי המבקשת כי העניין הציבורי שבפרסום שמה אינו רב, ובוודאי שאינו גובר על זכויותיה, וכי ככל שקיים אינטרס בפרסום הרי שדי בפרסום ההליך המשמעתי שהתקיים בעניינה.

תגובת המשיבה

13. המשיבה התנגדה לבקשה וטענה בפתח דבריה כי עיקרון פומביות הדיון הוא עיקרון על בסיסת המשפט הישראלי, כשהתכלית היא שמירה על מעמדו של בית המשפט ועל אמון הציבור בו, וכי איסור הפרסום אינו אלא החרג לכלל.

14. נטען כי הבקשה הגיעה לעולם רק לאחר שחיפוש במרשתת איתר את ההליך שבו נדונה המבקשת. נאמר כי בעניין זה כבר פסק בית המשפט העליון כי האיזון שקבע המחוקק בגדרי חוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט"), ניטרלי לקדמה הטכנולוגית, ולכן אין בפרסום במרשתת כשלעצמו כדי ליצור פגיעה חמורה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

15. עוד נאמר, כי איסור הפרסום הוא בגדר פעולה של "סגירת השער טרם ייצאו הסוסים מהאורווה", אולם הבקשה הנוכחית מבקשת "לאסוף את הסוסים חזרה לאורווה ורק אז לנעול את השער".

16. לגוף הבקשה, נטען בין היתר כי החוק לא מבחין בין הרשעה לאי-הרשעה, בכל הנוגע לשאלת הפרסום, וכי במקרה זה יש לזכור כי מדובר במי שנטלה כרטיס חיוב של דיירת בבית אבות בזמן שעבדה בו כאחות סיעודית.

17. לסיכום הדברים, נטען כי אין מדובר בבקשה לאיסור פרסום אלא בבקשה "לאיסוף הפרסום והסרתו", בשים לב לכך שההליך מפורסם מאז שנת 2017, ומכאן שאין הצדקה לקבל את הבקשה. כמו כן, נטען כי גם בהינתן הנסיבות הנטענות, לרבות הזמן שחלף מאז הפרסום, ובהיעדרו של נימוק ספציפי ומיוחד, אין מקום לשינוי נקודת האיזון והעדפת החרג על פני הכלל.

הדיון בבקשה והשלמת טיעוני הצדדים

18. באת-כוח המבקשת, חזרה במהלך הדיון שנקבע על טיעוניה והדגישה כי המבקשת "... לא מצליחה למצוא עבודה בכל השנים האלו, לא במקצועה ולא בעבודות אחרות, ויש [] סיבה טובה להניח, שכל זה נוגע לפרסום של העבירה הפלילית שבה הואשמה, ולא הורשעה". נטען כי חלוף השנים מעצים את הפגיעה בפרטיותה של המבקשת, כשנדמה כי "המבקשת צריכה 'לסחוב על גבה' ... לנצח נצחים את הפרסום...", ולכן יש לערוך את האיזון הנדרש בכל הנוגע לסוגיית הפרסום, כשברקע הוראות חוק המידע הפלילי.

באת-כוח המבקשת נתבקשה להתייחס לסוגיית "מיצוי ההליכים" טרם הפנייה לבית המשפט, ונאמר מטעמה כי לכל אתר מדיניות שונה. בחלקם ניתן להסיר את הפרסום לבקשת המבקש, בחלקם האחר ניתן לעשות כן בכפוף לתשלום, ובחלקם קיים סירוב על הסרת הפרסום, ככל שאין צו מטעם בית המשפט. נאמר גם כי קיימת פסיקה שלפיה כל עוד אין צו מעין זה, האתר יכול להמשיך ולפרסם. קביעה דומה קיימת גם בפסיקה בהליכים אזרחיים שנפתחו נגד אתרים שפרסמו פרטים.

כן נתבקשה באת-כוח המבקשת להתייחס לשאלה הכללית והרוחבית שנוגעת לתחימת הגבולות לבקשות מעין אלו, וטענה כי העבירה כאן "ברף הפלילי הנמוך", וכי המבקשת לא חזרה על המעשה, וגם לא נשקף סיכון שתעשה כן. משכך, נאמר כי ככל שחולף פרק זמן ארוך,

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 39077-08-15 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

יש לקחת ביתר שאת את ציר ההתיישנות שבחוק המידע הפלילי, ובמקרה דנן חלף פרק זמן ארוך יותר מפרק הזמן שנקבע להתיישנות.

לגבי העובדה ששמה של המבקשת כבר נחשף ולאורך שנים, נטען כי הקושי הוא עם המשך הפרסום ולא עם החשיפה שכבר הייתה. נאמר כי אמנם "ההליך הקיים אינו אידיאלי לבקשות אלו, אך בתי משפט מוצאים דרך במסגרת החוק הקיים לתת את הסעד המבוקש". לגישת באת-כוח המבקשת, מתקיים כאן התנאי של פגיעה חמורה בפרטיות המבקשת וכי "מעשית, ככל שהזמן חולף, הפגיעה בפרטיות הופכת להיות חמורה יותר, והעניין הציבורי פוחת. זה העוגן המשפטי".

באת-כוח המבקשת, התייחסה לטענת באת-כוח המשיבה במעמד הדיון לגבי הוכחת הנזק, ואמרה שלא הומצאו הוכחות כיוון שאף מעסיק לא יגיד למבקשת כי הוא מסרב להעסיקה בגלל הפרסום, אך המבקשת יכולה להציג מקרים רבים שמראים שזו ככל הנראה הסיבה.

19. באת-כוח המשיבה טענה במהלך הדיון כי המבקשת לא הגישה בשום שלב בהליך שהתנהל בעניינה כל בקשה לאיסור פרסום שמה ופרטיה. כמו כן, נטען כי בכל מקרה ההסדרה של הסוגיה צריכה להיעשות על ידי המחוקק ולא במסגרת החלטה לאיסור פרסום. באת-כוח המשיבה הפנתה אף להחלטה דומה שבה נדחתה הבקשה לאיסור הפרסום.

לצד האמור, נטען כי המבקשת לא ביססה את טענתה לגבי הנזק שנגרם לה, וכי "אין שום אינדיקציה שעצם זה שפסה"ד עדיין פומבי, מסב לה נזק חמור, כלשון החוק".

20. המבקשת ביקשה לומר דברים בעצמה וציינה כי המעשה היה לפני שנים רבות, ושלקחה עליו אחריות בעבר וכך גם היום, התנצלה ולמדה ממנו שיעור לחיים, אך הכתם ממשיך ללוות אותה. המבקשת התייחסה לנסיבותיה האישיות, וטענה כי היא משלמת מחיר נפשי וכספי כבד, בזמן שהיא נעדרת כל תמיכה. המבקשת ציינה שהיא אחות מוסמכת עם הרבה שנות ותק, אך פניותיה לתעסוקה במקומות שונים נתקלו בדחייה, גם בעבודות שלא בתחום המקצוע של הסיעוד. לגבי הסיבה לדחייתה, אמרה המבקשת: "אני יודעת שזה בגלל הדבר הזה. אף אדם לא יכול לפרט לי למה, אבל אני מניחה שזה בגלל זה. אני לא יודעת מה הסיבה, אבל זו הסיבה, כי לא יכול להיות שבכל כך הרבה מקומות, ועם ניסיון, לא יסתכלו עלי...". המבקשת הוסיפה כי היא רוצה לפרנס את עצמה בכבוד, ושהיא כרגע עובדת בחברת סיעוד בתור מטפלת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

השתלשלות העניינים לאחר הדיון בבקשה

21. בסוף הדיון, נתבקשו באי-כוח הצדדים להעביר התייחסויות בנוגע לנושאים שצוינו על ידי בית המשפט. חלק זה יפרט בקצרה, אפוא, את ההשתלשלות שהייתה לאחר הדיון במעמד הצדדים.

22. **המשיבה** הודיעה במסגרת הודעה בכתב כי היא חוזרת על טיעוניה, וכי לא תוכל להסכים, אף לא הרבה לפני משורת הדיון, לבקשת איסור הפרסום. זאת, הן בשל טיעוניה והן בשל חשש לפגיעה אפשרית בצד ג'. נטען כי אין מדובר בבקשה לאיסור פרסום במהותה, כאשר לא ברור כמה פעמים הורד המסמך עם פרטי המבקשת, וכי מי שעשה שימוש במסמך זה יהפוך, בעל כורחו, ונוכח הפרסום שהיה מותר, לעובר חוק.

23. **המבקשת**, שנתבקשה למצות את הפנייה לאתרים המשפטיים, מסרה הודעה מטעמה, ובהודעה זו, ולאור הטענות שהעלתה המשיבה, הוסיפה טיעונים משל עצמה.

בכל הנוגע למענה של האתרים המשפטיים, צוין כי אתר אחד, "תולעת המשפט", סירב להסיר את הפרסום כל עוד לא הוטל צו איסור פרסום, ואילו אתר אחר "תקדין" טרם נתן מענה לפניית המבקשת. בהודעה נוספת שהגישה המבקשת לאחר מכן, נמסר כי אתר "תקדין" הודיע על הסרת הפרסום מהאתר וממנוע החיפוש.

בהודעה זו, נאמר בצורה מפורשת בטיעוני המבקשת כי **הסעד המבוקש לא אמור להינתן על ידי האתרים המשפטיים שמפרסמים את המידע**, בצינה את הדברים הבאים: "... האתרים המשפטיים אינם הגורמים המתאימים לקבלת החלטה בבקשה כגון בקשתה של המבקשת. זאת הן מן הבחינה המוסדית, שכן אין באפשרותם לבדוק האם למבקש אכן אין עבר פלילי נוסף או סוגיות עובדתיות נוספות שיש ליתן עליהן את הדעת, כמו גם אינם הגוף שקיבל את אמון הציבור להכריע מבחינה נורמטיבית באיזון בין הזכויות המדוברות". על כן, ללא החלטה על איסור הפרסום, שמופנית כלפי כולי עלמא, לא ניתן לאכוף את מניעת הפרסום.

כאן המקום לציין כי במסגרת ההודעה הנוספת ששלחה המבקשת ואשר לפיה אתר "תקדין" הסיר את הפרסום בעניינה, נאמר כי הפער בין התשובות של האתרים המשפטיים רק ממחיש כי הותרת הסוגיה לפתחם לא תוביל לאיזון הראוי בין השיקולים הרלוונטיים.

המבקשת הוסיפה וטענה כי המשיבה כלל לא התייחסה בתגובתה בכתב, שניתנה לאחר הדיון, לנסיבות האישיות של המבקשת ולהתנגשות העמדה שהוצגה עם חוק המידע הפלילי. המבקשת שבה וטענה לגבי משמעות סיום ההליך באי-הרשעה, באופן שמבקש לאפשר לה לשקם את חייה תוך הכרה בכך שהנזק שייגרם בעקבות ההרשעה עלול להיות חמור. בנסיבות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

אלו תהתה המבקשת, כי גם אם הייתה הצדקה בפרסום סמוך לאחר סיום ההליך בתיק זה, "כיצד ניתן להצדיקו לאחר כל הזמן שחלף, במיוחד בשים לב לכך שהמידע הפלילי של המבקשת התיישן ואף נמחק, כפי שציין בית המשפט בעצמו". המבקשת שבה על טיעונים שכבר הושמעו באשר לפגיעת המשך הפרסום בפרטיותה.

נטען כי לבית המשפט הסמכות ליתן את הסעד המבוקש, בדמות איסור הפרסום, וכי עיקרון ההרמוניה החקיקתית סולל את הדרך למסקנה שלפיה תקופת ההתיישנות שקבועה בחוק המידע הפלילי היא התקופה שממנה ואילך תועדפנה הזכות לפרטיות והזכות לשיקום וכיו"ב, על פני העיקרון המנחה שבפרסום. בהקשר הזה נאמר כי אין כל עניין ציבורי בפרסום בחלוף השנים, והמבקשת רוצה לשים את הדברים מאחוריה ולהשתלב בצורה נכונה בחברה. חלוף הזמן גם הוכיח מעבר לכל ספק כי דובר במעידה חד-פעמית שלא מאפיינת כלל את המבקשת.

לגבי טענת המשיבה לפגיעה בצדדים שלישיים, נאמר כי טענה זו אינה אלא הרחבת חזית, משלא נטענה קודם לכן, וכי בכל מקרה הטענה נטענה בעלמא. המבקשת התייחסה גם לקשיים הנטענים באכיפת צו איסור הפרסום, בהינתן הפרסום עד כה, ולמענה האפשרי לכך.

לאור אלו, חזרה המבקשת על בקשתה ליתן צו שאוסר פרסום שמה ופרטיה בהליך שהתנהל בעניינה בתיק זה.

24. באופן **חריג ביותר** להליך של בקשת איסור פרסום, ולבקשות בגדרי ההליך הפלילי בכלל, ולאור טיעוני הצדדים, נדרשה המבקשת להעביר החלטה לאתר "תולעת המשפט" על מנת לאפשר לו להתייחס לשאלה "האם החלטת הפרסום, לשיטת האתר, אינה סותרת את האמור בחוק המידע הפלילי ותקנת השבים, התשע"ט-2019, אשר קובע אלו גופים יכולים להיות חשופים למידע, בהתאם לתבחינים שונים ועיקרם חלוף הזמן, תוך שיוזכר כי בעניינה של המבקשת ההליך הסתיים ב'אי-הרשעה' וכי חלה הן התיישנות והן מחיקה על פריט הרישום שנוגע אליה, בהתאם לחוק זה. תינתן התייחסות גם לשאלה מדוע לא יוסר הפרסום לאחר פנייה מצד המבקשת, ככל שהיא מצביעה על האמור בחוק המידע הפלילי ותקנת השבים, התשע"ט-2019, כאמור, גם אם מלכתחילה לא היה מקום למחיקת הפרסום לשיטת האתר".

25. מטעם האתר "תולעת המשפט" נמסר תחילה כי המבקשת הורשעה על ידי **ועדה מיוחדת** שהוקמה לפי תקנה 25 לתקנות בריאות העם (עוסקים בסייעוד בבתי חולים), התשמ"ט-1988, לאחר ההליך שהתנהל בתיק זה, וכי במסגרת החלטת הוועדה נדחתה בקשת המבקשת, אז בחודש מאי 2018, להורות על איסור הפרסום של שמה ופרטיה. נטען כי בהינתן החלטה זו, עולה השאלה אם יש בכלל מקום למתן צו איסור הפרסום המבוקש כעת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

המשיבה, מסרה בתגובה להודעה זו כי האמור בה לא היה ידוע לה, אולם בכל מקרה החלטת הוועדה שלא לאסור את פרסום שמה ופרטיה של המבקשת רק מחזקת את עמדתה שלפיה אין להורות על איסור הפרסום המבוקש.

המבקשת, מסרה בתגובה מטעמה להודעה זו כי היא ציינה את קיומו של ההליך המשמעתי כבר בבקשתה הראשונה, ומכאן שעומד קושי גם בכל הנוגע לטענת המשיבה לגבי מודעותה לכך. המבקשת אישרה כי אכן הוגשה בקשה לאיסור הפרסום במסגרת ההליך המשמעתי שנדחתה, וכי **בקשה נוספת הוגשה בשנית לפני כשנה ונדחתה אף היא**, אולם בשים לב לכך שהיא עדכנה כי ההליך מפורסם, לא סברה שיש צורך לציין בבקשתה שהוגשה בקשה לאיסור הפרסום, וכי בכל מקרה קיימים הבדלים בין ההליכים. המבקשת הרחיבה את הטענות לגבי ההבדלים בין ההליכים, ובכלל זה התייחסה גם להסדרי ההתיישנות השונים, כאשר בהליך משמעתי תקופת המחיקה עומדת על 17 שנים, ולא כך הוא הדבר לגבי הליך פלילי.

26. מטעם אתר "תולעת המשפט" (להלן: "האתר"), שניתנה לו האפשרות להתייחס לשאלות מסוימות, כאמור, נמסרה תגובה בכתב לגוף אותן שאלות.

בפתח ההודעה נאמר כי המבקשת עצמה ציינה מפורשות שלא מוטלת חובה משפטית על האתר להסיר את הפרסום, אלא בהינתן צו איסור פרסום, ודי בכך כדי לייתר את הדיון, כאשר האתר יכבד כל צו שיינתן.

לגוף הדברים, נטען כי קיים הבדל בין "מידע פלילי", כפי שהוא מוגדר בחוק המידע הפלילי, לבין "נתונים נלווים" כפי שאף אלו מוגדרים באותו חוק. בעוד ש"מידע פלילי" הוא "מידע מהמרשם הפלילי ומהמרשם המשטירתי", "נתונים נלווים" הם "פרטים מזהים על האדם וכן מידע נוסף על ההליך הפלילי הנוגע לפרטי רישום פלילי או פרטי רישום משטירתי, לפי העניין, ובכלל זה מועדי קבלת החלטות שיפוטיות והחלטות אחרות על פי דין". "מידע פלילי", לפי הטענה, אינו כולל את "הנתונים הנלווים", והמידע הפלילי מוגדר לפי מיקום המידע, דהיינו: מאגרי המידע של משטרת ישראל, ולגביו אין גישה אלא על פי הוראות החוק. בשונה מכך, קיימת גישה לכל אדם למידע שמצורף בפסקי דין והחלטות מכוח עקרון פומביות הדיון. בהתאם לאמור, גם מחיקת רישום היא מחיקה מהמרשם הפלילי אך לא ממערכות אחרות, כאשר הפרסום שמגיע דרך מערכת "נט המשפט" נעשה מכוח כלל פומביות הדיון ולא מכוח הוראות חוק המידע הפלילי. נטען כי המידע הפלילי הוא מידע מערכתי שנועד לצורך קבלת החלטות מערכתיות, והגישה אליו מוגבלת בהתאם להוראות החוק. לעומת זאת, פומביות הדיון שמאפשרת פרסום החלטות ופסקי דין היא חלק מהשיטה הדמוקרטית ופרסום זה מתחייב משיקולי צדק. על כן, גם כאשר הרשעות נמחקות, המידע בפסקי הדין נשאר ולא נמחק. לגישת האתר, כל עוד ההחלטות ופסקי הדין מופיעים באתר "נט המשפט" עצמו, אין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 39077-08-15 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

לאפשר הסרתם ממאגרים משפטיים חיצוניים, והכל על בסיס עיקרון פומביות הדיון, ומכוח האבחנה בין מידע פלילי לבין מידע ציבורי, שהוא פומבי.

לדעת האתר, וכאשר ההחלטה לגבי ההליך המשמעותי שהתקיים בעניינה של המבקשת מפורסמת ברבים, ולגביה אף נדחתה בקשת המבקשת להורות על איסור הפרסום, הרי שיש בכך כדי לדחות את הבקשה, שעה שההליך המשמעותי מאזכר את ההליך הפלילי. נטען כי ההחלטה שדוחה את בקשת איסור הפרסום היא החלטה חלוטה, ומכאן שיש בהחלטה לאסור פרסום ההליך הפלילי כדי להשליך על אותה החלטה.

בנוסף לאמור, ובהסתמך על פסיקה של בית המשפט העליון, נאמר כי נקודת האיזון שנקבעה בחוק לגבי איסור הפרסום לא משתנה בהתאם להתפתחות הטכנולוגית, וכי כל עוד המחוקק לא אמר את דברו, אל לבית המשפט לערוך איזונים שיכולים לשנות את הכללים מהיסוד.

עוד נטען, כי המבקשת לא הציגה כל מידע או ראיה לכך שהפרסום מביא לפגיעה חמורה בפרטיותה, להבדיל מהפגיעה הרגילה הנלווית לעצם הפרסום, וכי גם בהתיישנות העבירה אין כדי להפחית מחומרת המעשה וחשיבות פרסום המידע לציבור. נאמר כי גם בהליכים שמסתיימים באי-הרשעה, ואף במצב של הימנעות מהגשת כתב אישום, לא ניתן לומר שפרסום אשר מתייחס לחקירה אינו בעל ערך במישור הציבורי.

לבסוף נטען כי המידע מפורסם כהעתקה של המידע מאתר "נט המשפט", והסרת הפרסום אמורה להיות מסודרת, מרוכזת, ולאחר ביקורת שיפוטית, שעה שמטעמי מדיניות יש צורך בחוק אחד זהה לכל בני האדם. נאמר כי "בעניין זה אין הבדל בין אנשים שהורשעו, זוכו או לא הורשעו בעבירות פליליות, במתדיינים בהליכים אזרחיים או באנשים שביקורת עליהם הוטחה בפסק דין כזה או אחר. מדובר על מידע פומבי, שהמפתח לפומביותו נמצא בפומביות הדיון". משכך, המענה הוא בביקורת שיפוטית בדמות מתן צו לאיסור הפרסום.

דיון והכרעה

27. אקדים ואומר כי חרף הלבטים שהסוגיה מעלה, **הדין הקיים** לא מאפשר להורות על הסרת פרסום שמה ופרטיה של המבקשת. כפי שיפורט עוד בהרחבה, **נקודת האיזון** בסוגיית הפרסום, שנקבעה לאורך השנים, נותנת **עדיפות מובהקת לעיקרון פומביות הדיון**, ונקודת איזון זו **לא השתנתה** גם בהיתן השינויים המעריכיים בטכנולוגיה ובנפיצות הפרסום. בנוסף, נראה כי נקודת האיזון לא השתנתה גם בשים לב לפער הקיים בין מגבלות חוק המידע הפלילי לבין הפרסום הרחב במרשתת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

28. המסגרת הנורמטיבית לדיונו חונה בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, ובפרט בחלופה שנוגעת ל"מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" של "בעל דין". נקודת המוצא בדיון הישראלי היא שפרטיו של הליך שיפוטי, ובכלל זה הפרטים המזהים של נאשם, יהיו חשופים לציבור, מכוח עיקרון פומביות הדיון (סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה וסעיף 68 לחוק בתי המשפט). זאת, על אף שהפרסום עלול לגרום לפגיעה בנאשם (רע"פ 63443-01-25 צמח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.2.2025)). סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, לצד סעיפים אחרים, קובע חריגים לכלל. נקבע כבר כי החריגים לעיקרון פומביות הדיון יפורשו בצמצום (ראו למשל את ע"פ 2137/14 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.04.2014); ואת ע"פ 1262/19 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.2.2019)).

בהתאם לפסיקה "[] בחינת בקשה לאסור פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, תיעשה במבחן דו-שלבי: בשלב הראשון, יבחן בית המשפט האם איסור הפרסום המבוקש, דרוש לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות; אם התשובה לכך תימצא חיובית, נעבור לשלב השני, בגדרו ישקול בית המשפט האם יש מקום לאסור את הפרסום, תוך עריכת איזון בין עקרון פומביות הדיון לבין הפגיעה בפרטיות" (ע"פ 3660/24 רוגוזניצקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.6.2024); ע"פ 8861/22 דנה ושולה סטודיו בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.4.2023)).

29. התייחסות בית המשפט העליון באשר לכלל והחריגים לו, ניתנה גם בנסיבות שדומות לענייננו תוך שסוכם כי "... במצב המשפטי בהווה – הכלל הוא שעצם הפגיעה בפרטיותו של העבריין (ובעקיפין – של משפחתו) מפרסום פסק הדין – לא די בה, כשלעצמה, כדי לגבור על עקרון פומביות הדיון. מכך ניתן לחרוג רק כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות, או כאשר עובדות המקרה מותאמות לאחד החריגים המפורשים שבדין, דוגמת סעיף 68(ב), או סעיף 70(ד) לחוק בתיק המשפט...". (ע"פ 2676/97 אבו חוסיין אחמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.2.2012)).

באותו עניין, נדונה בקשתו של מי שהורשע בבית המשפט המחוזי, בשנת 1997, בעבירה של ניסיון לרצח ובעבירות נשק, ואשר נידון לארבע שנות מאסר בפועל. הבקשה לאיסור פרסום הפרטים המזהים של הנאשם הוגשה לאחר עשור ומחצה מסיום ההליך הפלילי, תוך שנטען כי הפרסום "יפגע בפרנסתו, בהליכי השיקום שלו, בילדיו – החשופים לביקורת נוקבת של חבריהם, ובשלום הבית שהושג בעמל רב וכן בכבוד המשפחה כולה".

בהחלטת בית המשפט העליון, שמצא לדחות את הבקשה לאיסור הפרסום, נאמר כי ההכרעה הערכית שמגולמת "בשיווי המשקל הנורמטיבי" אינה מובנת מאליה וכי ניתן לטעון שיש צורך בבחינת השיקולים מחדש "במיוחד עם עבור הזמן" כאשר המורשע מבקש להשאיר את עברו – בעבר" (ההדגשה הוספה, א.ח.). כמו כן, נאמר כי "הקושי בכך שאות הקלון דבק בעבריין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

זמן רב (אפילו לאחר שהרשעתו נתיישנה, או נמחקה מן המרשם הפלילי) – הופך, כמובן, אקוטי עוד יותר בעידן הטכנולוגי בו אנו מצויים, שכן בימינו אלה הקשת שם במנוע חיפוש יכולה לגלות חיש מהר אירועים, או פסקי דין מן העבר, אף כאשר העברייני זנח מזה זמן רב את דרכו הרעה ועלה על דרך המלך" (ההדגשה הוספה, א.ח.). ברם, נקבע כי על פי עמדת הדין הקיים, ובהיעדר נסיבות מיוחדות, ובהיעדר בסיס בהוראות חוק ספציפיות, אין מקום לחסות את שמו של מי שהורשע בפלילים. באותו מקרה, וחרף הקשיים שהועלו, נקבע כי לא מתקיים החריג לכלל בדבר פומביות הדיון.

הנה כי כן, בית המשפט העליון הותיר את נקודת האיזון שמבכרת את עקרון פומביות הדיון, ודחה בקשה לאיסור הפרסום שהוגשה בחלוף מספר רב של שנים ממועד סיום ההליך הפלילי, גם כשהוא נותן דעתו לאפשרות התיישנות ההרשעה או מחיקתה. על כן, ועל אף העובדה כי חוק המידע הפלילי החליף הסדר חוקי קודם בעניין ניהול המרשם הפלילי, לא נראה כי חל שינוי בנקודת האיזון הרלוונטית גם לענייננו. אכן, העבירה שנדונה במקרה זה חמורה אלפי מונים מהעבירה שיוחסה למבקשת, שבה אף לא הורשעה בדיון, אולם הנמקת בית המשפט העליון לא התייחסה לטעמים אלו, אלא הייתה נטויה ברובה בנקודת האיזון שקובע הדין המצוי.

יוער כי בית המשפט העליון העיר בשולי ההחלטה כי יתכן שתרופה חלקית יכולה לבוא מפנייה לאתרי החיפוש באינטרנט, שמא הם יכולים לסייע בעד הנאשם, מבלי לקבוע מסמרות בעניין, אך כאמור המבקשת טוענת כי הסעד בעניינה לא אמור להינתן בדרך זו.

החלטה זו של בית המשפט העליון, לאחר הצגת הקושי, התייחסה גם לאפשרות בחינת ההסדר הקיים ואף שינויו, משנאמר כי " ... לאחרונה אף מינה שר המשפטים ועדה, בראשות כב' השופט בדימוס יצחק אנגלרד, וזו אמורה לבחון את סוגיית פרסום המידע אודות בעלי הדין בהליכים השונים. הועדה האמורה טרם סיימה מלאכתה, למיטב ידיעתי, אך ניתן להניח כי היא תבחן היטב את ההשלכות השונות של ההתקדמות הטכנולוגית דהאידינא, ואת ההגנה הנדרשת לפרטיותם של בעלי הדין ככלל, ואלו שהם צדדים להליך הפלילי – בפרט".

כפי שיפורט בהמשך, ועדה זו סיימה את מלאכתה והניחה המלצות שונות, וממצאיה הוגשו לשר המשפטים במהלך שנת 2023, אולם לפי מיטב הבדיקה, ההמלצות לא קודמו להליכי חקיקה. מכל מקום, לא נערך שינוי, עדיין, בהסדרים החוקיים הקיימים, ועל כן לא ניתן לקבוע כי חל שינוי בנקודת האיזון חרף האמור בהמלצות הוועדה.

30. יש לציין, נוסף על האמור, כי בפסיקת בית המשפט העליון שמתייחסת לשאלת הגשת בקשה לאיסור פרסום בחלוף זמן מה, היכן שלא הוטל קודם לכן צו איסור פרסום (בקשה בדיעבד), נקבעו אף כללים נוקשים יותר, כדלקמן:

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

"... גם אם אצא מנקודת הנחה כי יש בדברים כדי פגיעה בפרטיות – ואיני סבור כך – הרי שבשים לב לכך שהליך הבקשה לעיון התנהל 'בדלתיים פתוחות', מבלי שהוצא איסור פרסום כלשהו על פרט מפרטיו; בהינתן שההחלטה נושא בקשת איסור הפרסום, פורסמה ברבים במשך כשנתיים; ולאור העובדה שמדובר בבקשה לאיסור פרסום בדיעבד – אין יסוד לטענת המערער, בשלב זה, כי המשך פומביות ההחלטה נושא הבקשה, עולה כדי פגיעה חמורה בפרטיותו" (עניין רוגוזניצקי שהובא לעיל. ההדגשות הוספו, א.ח.).

קביעות ברוח דומה, בכל הנוגע לקשר בין בקשת איסור פרסום לבין חלופי הזמן כשההליך אינו אסור בפרסום, ניתנו עוד קודם לכן. בקשת בעל דין "להסיר מהאינטרנט" החלטה של בית המשפט העליון בבקשה לעיכוב ביצוע פסק דין של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את בקשת בעל הדין להכריז עליו כפושט רגל, נדונה בבית המשפט העליון. נטען על ידי בעל הדין כי חיפוש שמו במנוע החיפוש "גוגל" מפנה להחלטת בית המשפט העליון, שכוללת מידע ישן שיכול לפגוע בו ובעיסוקו. בין יתר הטעמים שצינו בהחלטת בית המשפט העליון בדחיית הבקשה, נאמרו הדברים הבאים:

"ההחלטה מושא הבקשה, ניתנה כבר לפני למעלה מ – 3 שנים, בגדרי הליך שהמבקש יזם [...], והתנהל כולו ב'דלתיים פתוחות', מבלי שניתן צו איסור פרסום כלשהו על פרט מפרטיו. הנה כי כן מדובר פה למעשה בבקשה לאיסור פרסום בדיעבד" (ע"א 2763/09 לוי נ' כונס הנכסים הרשמי [פורסם בנבו] (21.2.2013)).

בעניין זה, כבר נקבע כי כאשר מדובר בבקשה לאיסור פרסום בדיעבד, נוטה הכף ממילא אל עבר פומביות הדיון (רע"א 3456/21 יוספה ברק נ' מדינת ישראל מנהל מס ערך מוסף [פורסם בנבו] (8.7.2021) וראו גם את ת"פ (מחוזי ת"א) 40112-08 מדינת ישראל נ' פלוריס [פורסם בנבו] (3.12.2009) שבו נדחתה בקשה לאיסור פרסום בעיקר מן הטעם שהבקשה הוגשה בדיעבד ולאחר שפסק הדין כבר פורסם ברבים).

31. מכאן, לשאלת הקשר בין סוגיית הפרסום לבין המגבלות הקבועות בחוק המידע הפלילי במדינת ישראל.

ראוי לציין תחילה כי במסגרת התייחסות אגבית של בית המשפט העליון למה שנקרא "הזכות להישכח", ולאחר התייחסות להסדרים שאומצו באירופה ובארצות הברית, נאמרו הדברים הבאים לגבי ניהול המרשם הפלילי: "בהקשר הישראלי נציין, כי היבט מסוים של סוגיה זו הוסדר בחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981, הקובע את אופן ניהולו של מאגר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

המרשם הפלילי – לרבות הליך מחיקה מן המרשם בחלוף עשור מתום תקופת התיישנותה של
ההרשעה (סעיף 16 לחוק). בדברי ההסבר לחוק זה נכתב, כי "העקרון הבסיסי שביסוד ההצעה
הוא כי – פרט לעניינים יוצאים מן הכלל – אין לזכור לאדם את חטאו כל ימיו ויש לאפשר לו
לפתוח דף חדש בחייו ולעודד את שיקומו והשתלבותו המלאה בחיי החברה" (ה"ח 1514,
216...)" (בג"ץ 5870/14 **חשבים ה.פ.ס. מידע עסקי נק הנהלת בתי המשפט** [פורסם בנבו]
(12.11.2015)). ברם, מעבר לאמירה הכללית שמקשרת בין "הזכות להישכח" לבין נקודת
האיזון שבחוק המרשם הפלילי שעמד בתוקפו אז, לא נאמר דבר, ובוודאי שלא נאמרו דברים
קונקרטיים בסוגיית איסור הפרסום בהקשר לכך.

מנגד, לפתחו של בית המשפט העליון הגיעו מקרים נוספים שיכולים ללמד על כך שלא חל,
כאמור, שינוי בנקודת האיזון גם בהינתן הטענות לגבי התיישנות או מחיקת המידע הפלילי.
כך, למשל, נדונה בקשתו של עורך דין להימנע מפרסום שמו מפסק דין, שניתן במסגרת ערעורו
על החלטת הוועד המרכזי של לשכת עורכי הדין בעניין חברותו בלשכה, מן הטעם שבמסגרת
פסק הדין שניתן הוזכרו הרשעותיו בדין, ואלו כבר התיישנו על פי ההסדר החוקי שעמד
באותה העת והוא חוק המרשם הפלילי. נטען כי הפרסום ילבין את פניו של עורך הדין ויפגע
בשמו הטוב, בעיקר כי תיקן את דרכיו ולא נכשל בדבר עבירה למשך 14 שנים תמימות. עוד
נטען כי מתן פומבי לעבר פלילי שהתיישן הוא בגדר פגיעה חמורה בפרטיות, כמעוגן בחוק
שמסדיר את איסור הפרסום מהטעם הזה. בית המשפט העליון הלך באותה תלם חרושה,
וקבע כי יש להעניק את הבכורה לעיקרון פומביות הדיון. בתוך כך קבע כבוד השופט
רובינשטיין (כתוארו אז), בין היתר, "... כי אין איפוא בטענות המבקש בדבר שמו הטוב
והמשקל שיש ליתן לעלייתו על דרך הישר, דברים שאיני מקל בהם ראש, כדי להצדיק חריגה
מכלל הפומביות, שכבר נמנו וגמרו כי יש ליישמו בצמצום כדי שלא תתהפך הקערה והכלל
יהפוך לחריג" (על"ע 1368/04 **אפרתי נ' לשכת עורכי הדין** [פורסם בנבו] (19.10.2004)). בכך,
קבע בית המשפט העליון כי אין בחוק המרשם הפלילי איסור על פרסום דבר הרשעה פלילית
אף שזו התיישנה (ראו את ע"א (מחוזי חיפה) 3088/04 **אבי כהן נ' דוד חי** [פורסם בנבו]
(13.12.2005), פסקה 11).

בעניין אחר, בו נדונו עבירות חמורות בהרבה מהעבירה שלגביה נדונה המבקשת, התייחס בית
המשפט העליון לשאלת היקף הפרסום במרשתת וציין כי השינוי בכללי הפרסום מלווה
בהשלכות שאינן נקיות מקשיים (רע"פ 1201/12 **קטיעי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו]
(9.1.2014)). בהחלטתו, העמיד בית המשפט העליון את הקשיים לנגד עיניו, בצינו את הדברים
הבאים:

"מנועי החיפוש הכלליים מאפשרים להגיע לפסק הדין המרשיע על-ידי
חיפוש ממוקד של שמו של אדם. החשיפה הופכת כאמור ל**נצחית** היות
שהמידע נותר בזיכרון הדיגיטלי של האינטרנט. כאשר מדובר בפסק דין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

מרשיע שמתאר את מעשיו הפליליים של הנאשם, ניתן לשער אפוא כי
אופיו המתואר של הפרסום באינטרנט יעצים את הפגיעה בכל מורשע.
האם הוא מצדיק לאסור את פרסומו לפי החוק? (שם, ההדגשה הוספה,
א.ח.).

תשובתו של בית המשפט העליון לשאלה שהעלה, נסמכה על הדין המצוי ובמסגרתה נאמר כי
"עודנו מצויים בגדרי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, לפיו הפומביות היא הכלל ואיסור
הפרסום הוא החריג. המחוקק העמיד את נקודת הסטייה מהפרסום הפומבי של הליכים
משפטיים במקום בו נגרמת פגיעה חמורה בפרטיות. **ללא שינוי חקיקתי, אין מקום כי נשנה**
מהאיזון הקיים היום בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט. איזון זה הינו ניטרלי לטכנולוגיה"
(שם, ההדגשות הוספו, א.ח.).

גם בהחלטה זו צוין פועלה של ה"ועדה לבחינת שאלות הנוגעות לפרסום פרטים מזהים
בפסקי דין ובהחלטות של בתי המשפט ולעיון בתיקי בתי המשפט" ("ועדת אנגלרד"), ונאמר
כי בית המשפט אינו מביע עמדה בשאלות הכלליות והסבוכות, אך "המשטר הנורמטיבי של
הדין הקיים הוא הקובע במקרים שלפנינו".

כבוד השופט ג'ובראן, שהצטרף לחוות דעתו של כבוד השופט הנדל, כתוארם אז, הוסיף אף
הוא מילים מטעמו לגבי סוגיית איסור הפרסום, כדלקמן:

"במצב דברים זה, כאשר פוטנציאל הפגיעה בזכות לפרטיות גדול יותר
כמעט בכל מקרה ומקרה, **ייתכן שיש טעם של ממש בהוספת מנגנונים**
חלופיים או באיזון שונה בין זכות זו לעיקרון הפומביות. עם זאת, כאמור
בפסק דינו של חברי השופט נ' הנדל, ההסדר החוקי **הקיים** הקבוע בחוק
בתי המשפט על פיו הפרסום הוא הכלל, ואיסורו הוא החריג, נראה שאינו
מאפשר איזון אחר (ההדגשה הוספה, א.ח.).

יוצא כי בית המשפט העליון לא מצא לקבוע איזונים אחרים מאלו שנקבעו במסגרת הוראות
החוק, גם בהינתן ההנחה שהמידע שמפורסם במרשתת הוא מידע נצחי, במידה מסוימת.
משכך, וכל עוד המחוקק לא שינה את הוראות החוק, אין אלא לאמץ את ההלכה הפסוקה
בעניין זה.

32. גם היכן שדובר על עבירה שאינה חמורה כלל וכלל, והיכן שעלתה הטענה שלפיה הפרסום
במאגרי המידע "אינו עולה בקנה אחד עם תכליתו של חוק המידע הפלילי", בשים לב לכך
שההרשעה "תהיה חשופה לעיני כל גם עשרות שנים לאחר מחיקתה מהמרשם הפלילי", מצא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

בית המשפט העליון, בהחלטה קצרה שניתנה לאחרונה ממש, שלא לשנות מאמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה ומנקודת האיזון שלפיה ידו של עיקרון פומביות הדיון תהיה על העליון ושסטייה מעיקרון זה תתאפשר רק במקרים חריגים בלבד. נקבע כי משלא הוכחה פגיעה חמורה בפרטיות שתצדיק את הסטייה מעיקרון פומביות הדיון, אין להורות על איסור הפרסום, וכי עניינו של מקרה זה אינו נבדל מעניינם של בעלי דין אחרים, וכי "פרטיותם של כל אותם בעלי הדין, אשר נסוגה מפני העיקרון בדבר פומביות הדיון, אינה פחותה בחשיבותה מפרטיותו" (ע"מ 17025-04-25 סטר נ' מדינת ישראל משרד התחבורה והבטיחות בדרכים [פורסם בנבו] (9.4.2025)).

33. צריך לומר כי גם בפסיקה המנחה של בתי המשפט המחוזיים נאמר זה מכבר, ובצורה מפורשת, כי "הלכה פסוקה היא שעיקרון פומביות הדיון שקבוע בחוק בתי המשפט גובר בנסיבות הענין על הוראות חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים במובן זה שחוק בתי המשפט הוא החוק הרלוונטי לסוגיה זו, ומשכך הם פני הדברים על בית המשפט לשקול את הבקשה בהסתמך על הוראות סעיף 70 (ד) לחוק זה" (ת"פ (מחוזי ת"א) 40112-08 מדינת ישראל נ' פלוריס [פורסם בנבו] (3.12.2009) שהובא קודם לכן).

קביעה נוספת שרלוונטית לענייננו התייחסה גם לסוגיית סיום ההליך באי-הרשעה והקשר בין כך לבין איסור הפרסום, וזאת במסגרת ת"פ (מחוזי ירושלים) 52026-06-15 מדינת ישראל נ' גיא כהן [פורסם בנבו] (28.5.2018), שבו נקבע כי: "... העובדה שההליך נגד הנאשם הסתיים ללא הרשעה אינה מבטלת את העניין הציבורי שבהליך כולל את שמו של מי שנקבע לגביו כי ביצע עבירה כמיוחס לנאשם. קבלת גישתה של ההגנה בעניין הנשענת על אי ההרשעה תוביל לכך שייאסר פרסום שמו של כל נאשם בהליך פלילי שעניינו יסתיים באי הרשעה. זוהי תוצאה בלתי סבירה בעליל המנוגדת לחוק ולעקרון העל החוקתי של פומביות ההליך המשפטי" (פסקה 105 לגזר הדין, וראו גם את ההחלטה בת"פ (שלום ת"א) 20556-08-16 מדינת ישראל נ' פורן [פורסם בנבו] (5.8.2019) שבה נאמר כי "החוק אינו מבחין בין אי הרשעה לבין הרשעה בסוגיית איסור הפרסום ועל פי לשונו בשני המקרים יש להחיל אותו מבחן ממש. האם מדובר [ב]פגיעה חמורה בפרטיות אם לאו..." (פסקה 7 להחלטה)). בהקשר הזה נכון לציין כי חוק המידע הפלילי מגדיר פרט רישום פלילי, שאמור להיכלל במרשם הפלילי, לרבות "צווים כמפורט להלן שנתן בית משפט עקב עבירה אף אם ניתנו בלא הרשעה: צווי מבחן, צווי שירות לתועלת הציבור, צווים בדבר התחייבות להימנע מעבירה..." (סעיף 8(א) לחוק). מנגד, קיים שוני לגבי הגורמים המוסכמים לקבל לעיונם את המידע הרלוונטי לאי-הרשעה (סעיף 17(א) לחוק).

אכן הוצגו הקשיים במתח שמתקיים בין עיקרון פומביות הדיון לבין הזכות לפרטיות, בפרט בעידן החדש של הטכנולוגיה, גם בפסיקת בתי המשפט המחוזיים, ולשם כך די להפנות לדיון

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריץ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

המקיף שנערך במסגרת ע"א (מחוזי ת"א) 2319/08 **פלוני נ' פלונית** [פורסם בנבו] (1.6.2011),
אולם גם במסגרת זו נאמר כי "בנסיבות דהיום, דומה כי יש מקום **שהמחוקק יאמר דברו**,
תוך בחינה מחודשת של השיקולים השונים ובאופן שיצומצמו אותם מקרים ספציפיים בהם
יהיה על בית המשפט להכריע באותו מקרה, אלא יהיה עליו לבחון אם אותו מקרה כלול
בתחום או בנושא משפטי שהמחוקק אמר דברו בהתייחס אליו" (שם, פסקה 38, ההדגשה
הוספה, א.ח.).

34. נמצאנו למדים, בשים לב לניתוח שלעיל, כי גם במסגרת בקשת המבקשת, וגם בהינתן אי-
הרשעתה בדיון, וכן ההתיישנות והמחיקה שחלו על פרט הרישום, יש לבחון את הבקשה
לאיסור הפרסום בהתאם לנקודת האיזון המושרשת בהלכה הפסוקה, ואשר כאמור נותנת
את הבכורה לעיקרון פומביות הדיון. משכך, על המבקשת להראות כי המשך הפרסום יגרום
לה לפגיעה חמורה בפרטיותה.

המבקשת לא עמדה בנטל שרובץ על כתפיה להראות כי נגרמת לה פגיעה חמורה בפרטיותה,
וכבר נאמר כי הנטל הוא נטל כבד ומשמעותי (בש"פ 3205/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם
בנבו] (9.10.2013); בש"פ 1071/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.2.2013)). לא די
בטענה לפגיעה אפשרית בפרנסה או ביכולת להשתקם, ללא כל הוכחה, גם בהינתן דבריה
הנוגעים ללב של המבקשת (ע"א 2763/09 **לוי נ' כונס הנכסים הרשמי** [פורסם בנבו]
(21.2.2013) שהובא קודם לכן). אף הטענה שלפיה הפגיעה בעיסוקה ובהשתלבותה בחברה
נובעת מפרסום ההליך נגדה, התבססה על הנחה והשערה ולא על עניין קונקרטי. בהקשר זה,
יש לשוב ולהזכיר כי מדובר בבקשה בדיעבד, שככלל לא תבסס עילה לאיסור הפרסום, אולם
בכל מקרה אין די בטענת חלוף הזמן כדי להראות, במידה הנדרשת, כי מדובר בפגיעה חמורה
בפרטיות.

35. טעם ספציפי נוסף לדחיית הבקשה הוא דחיית הבקשה לאיסור הפרסום, שהוגשה במסגרת
ההליך המשמעותי שהתנהל נגד המבקשת בעקבות ההליך בתיק דנן, אז וגם לאחרונה, בשים
לב לכך שההליך המשמעותי מבוסס על ההליך הפלילי ומפנה אליו. בהקשר זה יאמר, כי אמנם
המבקשת הזכירה את ההליך המשמעותי בבקשתה, אבל לא הזכירה את בקשותיה לאסור את
פרסומו, בפרט זו האחרונה, ויש גם בכך כדי להשליך על הבקשה גופה.

36. לקראת סיום, חשוב להתייחס גם לשאלת המדיניות המשפטית הראויה, והאם זה נכון כי כל
טענה בדבר חלוף הזמן, במנותק מהקביעות שהובאו קודם לכן, תבסס את הטענה לפגיעה
חמורה בפרטיות, ותביא להטלת איסור פרסום במסגרת בקשות מעין אלו שלפניי. ניכר כי יש
קושי לגדר את המצבים בהם יידרש בית המשפט למתן צווי איסור פרסום מטעמים של אי-
הרשעה, התיישנות או מחיקה, בהתאם לחוק המידע הפלילי. הקביעה שלפיה התיישנות פסק

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

הדין בהליך פלילי, ואף מחיקתו, מצדיקה בהכרח את איסור הפרסום בהינתן הטענה המרכזית בדבר המשך הפרסום בניגוד למגבלות שבחוק והפגיעה הנלווית בפרטיות, תביא, על פניו, לרבות של בקשות למתן צווים דומים, וברי כי הדבר אינו נכון ואינו ראוי במסגרת דיונית זו שתכליתה הבסיסית היא אחרת. לא זאת אף זאת, אם נכון כי הדרך להתמודד עם חלוף פרקי הזמן הקבועים בחוק המידע הפלילי בבקשות לבית המשפט הפלילי להורות על איסור הפרסום, מה דינם של כל ההליכים המפורסמים במאגרים ובמרשתת לגבי חשודים שעניינם כלל לא הבשיל לכדי כתב אישום ובוודאי שלא הרשעה (או אי-הרשעה) שמקימים פריטי רישום? ניתן רק לשער כי ישנם מקרים רבים שלא מקבלים מענה בהתאם להוראות החוק, וברי כי הסעד לא יכול להינתן למקרים אלו בדמות צווי איסור פרסום שיפוטיים.

נראה, אפוא, כי מדובר בנושא רחב ממדים ומצריך התייחסות מקיפה של המחוקק, לאחר דיון ציבורי. אלו קביעות שנתונות כולן למחוקק ויש להסדירן על ידו, בין אם על פי המלצות "ועדת אנגלרד" ובין אם בכל מתווה אחר שייקבע. כך או כך, אין זו מלאכה שיכול לעשותה בית המשפט, ונראה כי מענה שינתן בדרך של שימוש בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט – אינו המענה הנכון והראוי.

37. מכאן, להמלצות "הוועדה הציבורית לבחינת שאלות הנוגעות לפרסום פרטים מזהים בפסקי-דין ובהחלטות של בתי המשפט ולעיון בתיקי בתי המשפט" (ניסן התשפ"ג, מרץ 2023) ("ועדת אנגלרד"). ועדה זו הוקמה בשנת 2010 ולאחר למעלה מעשור הגישה את המלצותיה בסוגיה המורכבת לשר המפשטים.

לענייננו, חשובה ההמלצה שנוגעת להליכים הפליליים, שתובא כאן במלואה:

"ביחס לפרסום החלטות שיפוטיות בהליכים פליליים נחלקו חברי הוועדה. המחלוקת נסבה סביב המציאות שנוצרה בה פרסום החלטות שיפוטיות במאגרים ממוחשבים, מאפשרת איתור מידע על עברו הפלילי של אדם גם במקום בו הרציונל של חוק המידע הפלילי סבר כי יש מקום שלא להביא מידע זה לידיעת הציבור – ובוודאי למשך זמן בלתי מוגבל כפי שקיים היום. לדוגמא, פרסום החלטה שיפוטית עם שמות הצדדים בשלב המעצר כאשר לימים הוחלט לא להגיש כתב אישום כנגד העצור; המשך פרסום ביצוע העבירה לצד שם המבצע על אף חלוף תקופת ההתיישנות ולעתים אף תקופת המחיקה וכד'. מאידך נתנו חברי הוועדה את דעתם למאפיינים המיוחדים של ההליך הפלילי. ככלל, הסכימו חברי הוועדה כי לו היה פתרון טכנולוגי המאפשר את פרסום המידע המזוהה בזמן אמת, תוך מחיקת המידע המזוהה בחלוף

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

1 תקופת ההתיישנות בכלל העותקים שנוצרו – היה זה הפתרון המיטבי.
2 פתרון כאמור היה מאפשר לאזן בין הרציונאליים המיוחדים לעניין
3 ההליך הפלילי, בו המדינה היא המאשימה, המצדיקים פרסום שמות
4 נאשמים, אל מול הזכות לפרטיות וההגנה על העקרונות המבקשים
5 תיקון, כמעוגן בחוק המידע הפלילי. עם זאת, באין פתרון כאמור, נחלקו
6 חברי הוועדה מה מכריע את הכף לפיו הוועדה תגבש המלצותיה.
7 מרבית חברי הוועדה סברו כי יש להעדיף את הזכות לפרטיות ואת
8 העקרונות של חוק המידע הפלילי ותקנת השבים.
9 גם במקרה זה, היו בין חברי הוועדה שביקשו לייצר דיוק והתאמה ביחס
10 להוראות הפרסום ולא להותיר ברירת מחדל רחבה ללא חריגים.
11 שניים מחברי הוועדה אשר סברו כי ברירת המחדל צריכה
12 להשתנות(השופטת אנגלברג-שהם ועו"ד גרסון), סברו כי יש לקבוע
13 חריגים לברירת המחדל שנקבעה. חריגים אלו, בהם יפורסמו פרטיו
14 המזהים של נאשם שהורשע בהחלטות שיפוטיות, יהיו לשיטתם במקרים
15 שהאינטרס הציבורי באזהרת הציבור או בהרתעה גוברים. לדוגמא:
16 בעבירות מרמה ועושיק, אלימות קשה או עבירות אחרות הכרוכות
17 בפגיעה פיזית או אחרת ביחיד, אשר מטבען או בשל נסיבות ביצוען
18 מעלות חשש רצדיביזם.
19 עו"ד בן מאיר-שלום ועו"ד פינצ'וק סברו בדעת מיעוט כי הליכים פליליים
20 מעוררים אתגר מיוחד בשאלת האיזון בין השיקולים המתחרים. פתרון
21 אפשרי למתח שתואר לעיל הוא בהותרת הפרסום המזוהה על כנו, אך
22 אופן הפרסום לא יאפשר חיפוש לפי פרטים מזהים או אינדוקס לפי
23 פרטים מזהים על ידי מנועי חיפוש. ככל שחלופה זו לא תהיה ישימה,
24 חברי דעת המיעוט סברו שיש לשנות את ברירת המחדל ביחס לעבירות
25 הקלות, ולהותיר את פרסום השמות בהחלטות הנוגעות לעבירות
26 חמורות. ניתן להקיש לעניין זה מסעיף 24 לחוק המידע הפלילי.
27 לסיכום בעניין זה, מרבית חברי הוועדה סברו שיש להמליץ לשנות את
28 ברירת המחדל בהליכים פליליים, ללא חריגים" (עמודים 52-53 לדוח
29 הוועדה).

30
31 38. אכן, המלצת הוועדה, לפחות ברוב חבריה, היא לשנות את ברירת המחדל הקיימת ולמעשה
32 לקבוע איזונים אחרים במתח שבין עיקרון פומביות הדיון לבין הזכויות של היחיד, ובפרט
33 הזכות לפרטיות. אולם, וכפי שנאמר קודם לכן, כל עוד לא שונו הוראות החוק, וכל עוד לא
34 קודמו הליכי חקיקה, לא ניתן להסתמך על המלצות הוועדה לבחינת מקרים פרטניים על פי
35 הדין הקיים. זהו אפוא הדין הרצוי, ככל שאכן יאומץ על ידי בית המחוקקים. בכל מקרה,
36 חשוב להבהיר כי כבר בשורות המלצות אלו, עולה הקושי ביישום חלק מהכללים בשל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15-08-39077 מדינת ישראל נ' קיריצ'ק

תיק חיצוני: 314610/2013

ההיבטים הטכנולוגיים, וזה רק מחדד את הצורך ביצירת האיזונים על ידי המחוקק ולא על ידי בית המשפט במסגרת בקשה לאיסור פרסום.

סוף דבר

39. לאור כל המקובץ לעיל, אני דוחה את בקשת המבקשת לאיסור פרסום שמה ופרטיה במסגרת ההליך שהתנהל בתיק דנן.

ההחלטה תועבר לבאי כוח הצדדים.

בהתאם לסעיף 70ד(א) לחוק בתי המשפט, נתונה זכות ערעור על החלטה זו לבית המשפט המחוזי תוך 7 ימים מיום המצאת ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ז אייר תשפ"ה, 25 מאי 2025, בהעדר הצדדים.

אחסאן חלבי, שופט